

N:o 95.

Af Herrar **Anders Andersson** och **J. W. Lundqvist**, båda från Skaraborgs län: *Om införande af ett tillägg till Kongl. Förordningen den 21 Maj 1869, angående villkoren för försäljning af brännvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker.*

Alldenstund Kongl. Maj:ts nådiga Förordning angående villkoren för försäljning af brända och destillerade drycker af den 21 Maj 1869 samt alla föregående förordningar i samma ämne allt sedan den af den 18 Januari 1855 påtagligen haft till hufvudsyfte att hämma superiet och lägga allt fastare band och kontroll på krogar och utskänkningsställen, hvilka i väsendtligaste mån taga den fattiges, lättsinniges och misshushållarens tillgångar, ofta sista öre, från egna och deras familjers trängande och nödvändigaste behof, anser jag, att, om något ännu mera kan göras genom att framgå på denna väg i samma riktning, alla skäl ligga deri, till lycka för både land och folk.

Enligt nyss åberopade Kongl. författning af den 21 Maj 1869, § 7, ega källaremästare, vinskänkar, idkare af schweitzerirörelse, traktörer och värds-husvärdar, hvilka å sin rörelse innehafva burskap, äfvensom, enligt samma författnings § 12, gästgifveri å landet, för hvilket, vid den tid, då Kongl. Maj:ts nådiga Förordning den 18 Januari 1855, angående villkoren för försäljning af brännvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker, blef till efterlefnad gällande, utskänkningsrättighet utöfvades och sedermera ej upphört, rättigheten att allt fortfarande bibehålla dessa utskänkningsrättigheter, intilldess desamma upphöra genom att uppsägas eller förverkas. Uti dessa bestämmelser ligger uppenbarligen icke uttaladt eller menadt, att de städer och de orter, inom hvilka sådana utskänkningsrättigheter finnas, äro i behof af desamma, utan deremot endast ett på billighetsgrund rotadt bevarande från personliga förluster för dem eller deras rättsinnehafvare, som före den nya lagstiftningens tillämpande egnat sig åt denna näringsgren; eller än vidare för dem, som ega de fastigheter eller lokaler, hvori sådan utskänkningsrättighet utöfvas, och som, om från dessa lägenheter denna rörelse borttages, skulle se sin egendom falla i värde.

Sedan 1855 hafva många sådana personliga lokala utskänkingsrättigheter ombytt rättsinnehafvare och egare, och många bland dessa skulle nu helt visst gerna vilja utbyta utskänkingsrättigheterna mot sådana för endast minuterung och sålunda vid eller i sina hem befrias från ett kroglicfs alla vämjeligheter, som nu gällande författning tvingar dem till, om deras existens är beroende af försäljning af spritvaror. Detta gäller ej minst gästgifverier på landet, och skulle i öfrigt vid dessa, mera än i städerna, oändligt mycket godt moraliskt vinnas, ju mera kroglicfvet vid dem blef inskränkt. Dessutom är det ett ovedersägligen rättsenligt skäl, som äfven bör göra ett sådant utbyte som ifrågavarande författningsenligt tillåtet, nemligen, att nu får hvar och en, som utöfvar utskänkingsrätt, skatta för allt hvad som i hans rörelse försäljes af spirituösa drycker, såsom om all försäljning skedde genom utskänkning, då i mången sådan rörelse utminuterung är mångfaltigt öfvervägande.

Af hvad jag sålunda haft äran anföra och då utskänkare af spritdrycker redan innehafva äfven rättighet till utminuterung, torde jag såsom motion till Riksdagen få föreslå,

att uti Kongl. Maj:ts nådiga Förordning angående vilkoren för försäljning af bränvin och andra brända eller destillerade spritdrycker af den 21 Maj 1869 en paragraf måtte tilläggas, så lydande: de hvilka i stad innehafva utskänkingsrätt, till följd af burskap, äfvensom innehafvare af gästgifverier på landet, hvilka enligt samma nådiga förordnings 12 § utöfva utskänkning, ega att hos Konungens Befallningshafvande i länet uppsäga, sednast den 1 April näst före början af kommande beskattningsår, sådan utskänkingsrättighet, men, på anmälan, bibehålla rätt att få utöfva minuthandel med spirituösa drycker, intilldess densamma upphör genom uppsägning eller förverkas; dock kunna en gång sålunda uppsagda utskänkingsrättigheter icke återvinnas.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1871.

Anders Andersson.

J. W. Lundqvist,

från Skaraborgs län.